

Věc sama (a jev)

Když mluvíme o „věcech samých“, nemáme – jako třeba Husserl – na mysli toliko „jevy“, nýbrž právě to, co nejprve musí „být“, aby se to mohlo „jevit“ (a posléze „vyjevit“, rozumí se v čase). V jednom ohledu ovšem bereme fenomenologický přístup vážně, totiž v tom, že ono „bytí“ věci samé není zcela nezávislé na onom „jevení“, zejména na tom, jak se „jeví“ jiným „věcem samým“. V žádném případě však nemůžeme akceptovat nějakou rezignaci na „věci samé“, ani jejich ztotožnění s tím, jak se jiným věcem samým „jeví“. Zde musíme ovšem pečlivě rozlišit mezi „úkazem“ a „jevem“. Každá „věc“ (a tedy „událost“) je může „ukazovat“ vždycky jen hic et nunc (tedy nejen někomu, nýbrž i tehdy, když tu není jakoby nikdo, komu by se mohla ukazovat – ovšem to zase vede dál k rozpoznání nemožnosti „ukazování“ tam, kde bychom hypostazovali jen jedinou izolovanou „věc“). „Úkaz“ nemusí být registrován jako „celek“, dokonce ani jen jako „úhrn“ – záleží na povaze recipování a příslušných receptorů; naproti tomu „jev“ je vždy nějak integrován (třeba mylně, chybně, ale vždycky nějak).

(Písek, 090729-1.)